

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania J. P.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.  
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem  
przy pracy,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 12 kwietnia 2018 r.,  
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 26 stycznia 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującego się na rzecz organu rentowego  
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów  
pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

### UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) wyrokiem z dnia 26 stycznia 2017 r. oddalił apelację wniesioną przez ubezpieczonego J. P. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 5 sierpnia 2016 r., oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Z. z dnia 26 sierpnia 2014 r., którą odmówiono przyznania ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Ubezpieczony J. P. wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 26 stycznia 2017 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest: art. 18 ust. 1 w związku z art. 25 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, a także naruszenie przepisów postępowania, to jest: 286 k.p.c. w związku z art. 290 § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że postępowanie w sprawie zostało przeprowadzone z naruszeniem przepisów o postępowaniu w sprawach cywilnych, które było na tyle istotne, że doprowadziło do nieprawidłowości w ustaleniu stanu faktycznego, a co za tym idzie do zastosowania przepisów prawa materialnego do niedostatecznie wyjaśnionego stanu faktycznego sprawy. Zdaniem skarżącego, jego skarga kasacyjna zmierza także do ujednolicenia orzecznictwa w zakresie dopuszczalności i zasadności zastosowania art. 286 k.p.c. w związku z art. 290 k.p.c. oraz oceny zdolności do pracy w świetle art. 12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Skarżący dodał przy tym, że Sąd Apelacyjny ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym w szczególności przeprowadzone w sprawie opinie biegłych w sposób bardzo kategoriyczny i właściwie bezkrytyczny. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika zaś, dlaczego Sąd ten uznał opinię Uniwersytetu Medycznego w K. za miarodajną, pełną i przekonującą, w sytuacji gdy została ona skutecznie zakwestionowana i zgłoszono do niej merytoryczne zastrzeżenia. Nie ulega wątpliwości, że za bezkrytycznym podejściem Sądu do oceny przedmiotowej opinii instytutu naukowego przemawia przede wszystkim fakt, że została ona wykonana przez osoby z tytułami naukowymi. Niemniej takie rozumowanie i dokonywania oceny dowodów właściwie uniemożliwia zakwestionowanie opinii wydanej przez instytut naukowy. Zdaniem skarżącego, wspomniana opinia nie miała jednak żadnego z wymienionych przez Sąd Apelacyjny waloru i mimo że została sporządzona przez pracowników instytutu medycznego, to nie można nie zauważyć jej ewidentnych braków. Co ważniejsze, przy wydawaniu tej opinii nie brał udziału specjalista urolog, mimo że okoliczności sprawy dotyczą układu moczowego w całości. Stopień skomplikowania sprawy oraz samego przypadku

skarżącego jako przypadku medycznego winien zatem skutkować dopuszczeniem dowodu z opinii innego instytutu naukowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów przede wszystkim dlatego, że nie odwołuje się do żadnej z wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c. przesłanek przedsądu. Gdyby jednak przyjąć nawet, że wniosek ten, przez powołanie się na naruszenie przepisów postępowania, sugeruje w istocie oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w tym zakresie (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.), to trzeba przypomnieć, że w takim przypadku musiałby zawierać odpowiedni wywód jurystyczny, który zmierzałby do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, dając podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia

Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Wspomnianego wywodu o charakterze jurydycznym oceniany wniosek oraz jego uzasadnienie z całą pewnością jednak nie zawierają. Skarżący kontestuje bowiem jedynie ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd drugiej instancji i dokonane na jej podstawie ustalenia faktyczne. Tymczasem, zgodnie z art. 398<sup>3</sup> § 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a stosownie do art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, co oznacza, że w przypadku poddania skargi kasacyjnej merytorycznej rozpoznaniu Sąd Najwyższy musiałby je uwzględnić przy rozpatrywaniu podniesionych w tej skardze zarzutów naruszenia prawa materialnego.

Nie może przekonać o potrzebie poddania niniejszej skargi kasacyjnej merytorycznej ocenie również sugestia skarżącego, że jego skarga „zmierza także do ujednolicenia orzecznictwa w zakresie dopuszczalności i zasadności zastosowania przepisu art. 286 k.p.c. w związku z art. 290 k.p.c. oraz oceny zdolności do pracy w świetle art. 12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych”, która zdaje się wskazywać na to, że przyjęcie owej skargi do rozpoznania skarżący wiąże z potrzebą wykładni wymienionych przepisów.

Dla porządku w tym zakresie należy w pierwszym rzędzie podkreślić, że art. 13 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie został powołany w podstawach zaskarżenia, natomiast w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że nie stanowi okoliczności uzasadniającej rozpoznanie skargi kasacyjnej potrzeba wykładni przepisów, których naruszenie nie zostało wskazane jako jej podstawa. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem sprawę w granicach skargi kasacyjnej, które wyznaczają, między innymi, podstawy kasacyjne, a w ich ramach zarzuty naruszenia konkretnych przepisów prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 września 2002 r., I PKN 682/01, OSNAPiUS 2002 nr 24 - wkładka, poz. 5; z dnia 15 kwietnia 2002 r., II UKN 256/01, Prok. i Prawo 2002 nr 10, poz. 44, czy też z dnia 20 sierpnia 2008 r., I UK 78/08, LEX nr 818579).

Co do potrzeby wykładni art. 286 k.p.c. w związku z art. 290 k.p.c., wypada z kolei zauważyć, że skarżący łączy tę przesłankę przedsądu z oczywistą zasadnością skargi. Tymczasem, już tylko z samej przedstawionej wyżej istoty ustawowych przesłanek przedsądu, przewidzianych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., wynika, że co do zasady nie mogą one występować jednocześnie. Jeżeli bowiem w sprawie rzeczywiście występuje potrzeba wykładni przepisów prawa, od której dokonania zależy wydanie prawidłowego orzeczenia co do istoty sprawy, to z natury rzeczy ewentualny błąd orzeczniczy popełniony przez Sąd drugiej instancji nie może mieć charakteru oczywistego i podstawowego. Skarga kasacyjna nie może być, z kolei, uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, iż konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy (por. pośród wielu postanowień Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964).

Sąd Najwyższy stwierdza też, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego nie tylko określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ale także wyjaśnienia, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Ponadto, konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do

rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07). W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie konieczne jest także, choćby przykładowe, wskazanie orzeczeń, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany. Oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek nie zawiera jednak również tych elementów.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznaje, iż skarżący nie wykazał potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej w sposób przewidziany w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. oraz art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c. Dlatego, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, orzekł jak w sentencji swojego postanowienia.

r.g.